

Uyruğum Şiir Ulağım da

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Mart 2023

Bilinmeze iz düştüm çünkü teşrif edendi gizini saklı olduğu umut torbam belki de ceset torbasında saklı sandukam içimden taşanı dışlayan dış sesin öfkesinde bozguna uğradığım.

Bir tabela ait olduğum şehrin nüfusu ve rakımı içselleşen aşkın kehaneti belki de çöken rehabetin akıbeti...

Günden derlediğim geceye sunulası.

Geceyi b/ölen sesi rüzgârın ruhunsa yükselen çıtası.

Bir emare midir yoksa ansızın vuku bulan şu şiirsel yakarıştaki zikredilen aşkla müsemma hazanla özdeş yalnızlığın fitratında saklı nice düş nice gerçek.

Uyruğum şiir.

Ulağım da...

Posta güvercinini bekliyorum okumak adına kendime yazdığım mektupları ve beklemeye aldığım mutluluğa serpiyorum yorgun mısırları.

Eşref saati evrenin ve endamlı sesi bilinmez.

Meşru bir gün meali hüznün ve menfi bir duman gözümü yakan isinde şehrin gecelediğim kadar sabahlara teşrifim.

Azgın beyitler dünde kalan eşrafın alt kümesi iken gıybetin verdiği hazzı hası ve de sözcükleri sevgi fukarası sevdiklerim ve uleması şiirlerin bazen cehalet bazen esaret yüklü ve yoldaşı sözcüklerin ruhun vardiyalı geçen ömründe yerinden sökülmiş vidalar ve işte şehre girişte göz kırpan tabelası ömrün ve nüktedan sözcüklerin öldürücü gücü.

Zihnim ve mealim.

Ve metanetim.

Beyanatım ve ibrazım ve firarım ve fırakım.

Elde kalan dünün özeti şahitliğinde şahikanın şahin bakışlı aşkın iz düşümü ve eş güdümlü duygulardan çıkıp da yola varamadığım diğer yaka...

Bir cinnet belki de yazmadığımda ruhumu kundaklayan.

Bir cehalet insanların içine düştüğü ve akla zarar.

Kıymete binmişse gün gecede derli toplu bir sofraya kurulmuş suretler ve ruhuma huzur veren sureler çekincelerimi yok sayıp giriştiğim anbean büyüyen umutla sürüldüğüm şehirlerden sökün eden fideler adeta ruhumda saklı dizeler ve işte aşkın ve umudun diyetini ödüyorum.

Hâsıl olan ansızın.

Havsalamdan taşanların nazarında ektiğim tohumların yeşerdiği elbet ruhun da şiir hasadı ve göç mahallinde saklıyım günün gecede eşref saatine denk düşen bir kımlı bir ışık göğün uçuşan perdelerinden sızan bir isyan belki de miadı dolmuş ömrün uzatmaları oynadığı ve uzamında şiirin aslında şairin arkasını kolladığı kadar sahip çıktığı şehrin de ruh ikizi iken şairin mizacında saklı binlerce müsemma dize.

Hazandan sarkan yaprak.

Yâd edilesi mazi ve uzamında hayatı devirdiğim hayatı çevirdiğim yaprak yaprak.

Göğün iniltisi ve baş veren umudun irsaliyesi.

Aşkla erilesi hidayet öncesi cefa yüklü günlerin tek getirisi hayata bağdaş kurduğum kadar da yaşamdan
fırar etmek istediğim.

Sözcükler cirit atan.

Sözcükler fark yaratan.

Sözcükler düşmek bilmeyen yakamdan ve elimdeki sancak misali kalemin fısıltılarının çığlığa döndüğü...